FUNDAŢIA CULTURALĂ

BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / Nr. 11, lunie 1998; 6 pagini

LEGIUNEA ŞI LEGIONARUL...

(urmare din nr. trecut)

„PROGRAMUL NOSTRU" (II) „Acest erou ieşit din şcoala legionară, va şti, să facă şi programe, va şti să dea şi o bună organizare statului, va şti să învingă, căci pentru acesta este erou.

Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptăţii, cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe căile măririi lui.

Vom creea un mediu sufletesc, un mediu moral în care să se nască şi din care să se hrănească şi să crească omul erou.

Mediul acesta trebuie izolat de restul lumii prin întăriri sufleteşti cât mai înalte. Trebuie apărat de toate vânturile primejdioase ale laşităţii, corupţiei, desfrâului şi tuturor patimilor, care înmormântează naţiunile şi ucid indivizii.

După ce legionarul se va fi dezvoltat într-un astfel de mediu, în cuib, în tabăra de muncă, în însăşi organizaţia şi în familia legionară, va fi trimis în mijlocul lumii: să trăiască, pentru a învăţa să fie corect; să lupte, pentru a se învăţa viteaz şi tare; să muncească, pentru a se învăţa muncitor, iubitor de toţi cei ce muncesc; să sufere, pentru a se oţeli; să se jertfească, pentru a se deprinde cu depăşirea propriei lui persoane,slujindu-şi neamul.

Oriunde se va duce, va creea un mediu nou de aceeaşi natură. Va fi un exemplu. Va face alţi legionari. Şi lumea, în căutarea unor zile mai bune, îl va urma.

Cei noi veniţi vor trebui să trăiască în respectul aceloraşi norme de viaţă legionară.

Toţi la un loc, în aceeaşi oaste, vor fi o forţă, care va lupta şi va birui.

Aceasta va fi „Legiunea Arhanghelul Mihail *(„Pentru Legionari")"*.

Corneliu ZELEA CODREANU

CORNELIU ZELEA CODREANU

(1899 - 1938)

(urmare din nr. trecut)

„Căpitanul trăieşte şi ne poartă spre biruinţă...

Căpitanul nu are nevoie de un „cult" pentru a-i întreţine amintirea; el îşi întreţine cultul din propria lui energie şi pe deasupra ne mai dă şi nouă puteri ca să putem rezista tuturor suferinţelor şi prigoanelor. Când suntem obosiţi, el ne înviorează, când suntem chinuiţi, el ne mângâie, şi când suntem încolţiţi de duşman, el ne dă putere să rezistăm.

El a creat un exemplu de demnitate omenească, de justă interpretare a relaţiilor dintre individ, neam şi Dumnezeu, care se actualizează cu o putere elementară în propriile noastre suflete. El e steaua polară care călăuzeşte lumea noastră. El e aluatul pe care trebuie să-l punem în fiecare frământătură de-a noastră, dacă vrem ca acţiunile ce le săvârşim să dea roade legionare. El e izvorul de lumină care pune în mişcare moleculele sufletului nostru pentru a reconstrui zi de zi organismul legionar în suferinţă din cauza loviturilor şi prigoanelor".

Horia SIMA

CUIBUL

Unitatea de bază a Mişcării Legionare

II DEFINIREA ŞI CARACTERISTICILE "CUIBULUI"

Cuibul este unitatea de bază a Mişcării Legionare. O unitate permanentă care cuprinde organizarea, activitatea şi educarea membrilor efectivi. Toate cadrele conducătoare ale mişcării trebuie să fi trecut prin cuib; toţi membrii activi trebuie să facă parte din acesta.

Numai în împrejurări politice excepţionale sau din ordinul special al şefului Legiunii unii dintre ei pot să rămână într-o poziţie excentrică sau să activeze în afara cuibului. Şi chiar în acest caz, ei au trăit deja într-o astfel de comunitate; ei fac parte în mod obligatoriu dintr-un cuib care se află undeva, în numele căruia se prezintă şi în sânul căruia trebuie să revină într-o zi. Neîncadrat temporar sau încadrat în organisme speciale, în concediu nelimitat sau în misiune, membrul Mişcării trebuie să facă parte dintr-un cuib.

În Legiune nu sunt persoane independente, izolate, care să poată să acţioneze în mod liber după voia lor. Acel ce se consideră deasupra cuibului şi a legilor lui nu a înţeles nimic din importanţa acestui organism de bază, în care sunt concentrate toate disponibilităţile transformării sale intime.

Unii au putut considera definirea cuibului, dată de iniţiatorul său Corneliu Codreanu, ca foarte schematizată, lipsită de caracteristicile atribuite: "cuibul este un grup de oameni sub conducerea unui singur om" (1).

Luată în nuditatea expresiei sale, această definiţie poate să pară, la prima vedere, în afară de orice circuit politic. Ea pare că nu exprimă nimic sau confirmă o simplă situaţie. Totuşi, ca tot ceea ce a fost spus "foarte simplu" de către Corneliu Codreanu, ea cuprinde deja adevăruri şi principii specific legionare. Este suficient să le obţii şi să înţelegi valoarea lor constructivă şi de neclintit.

În această frază, se relevă trei puncte importante care determină, de la început, sensul precis al luptei legionare ca forţă politică:

1. "Un grup de oameni", noţiune prin care se enunţă necesitatea UNITĂŢII FORŢELOR. Nu este vorba de o masă de cetăţeni, de proletari, de muncitori sau de alte grupări, ci de oameni cuprinşi în caracteristica lor de fiinţe gânditoare, conştiente şi libere, oricare ar fi categoria profesională şi socială căreia îi aparţin.

2. "Sub conducerea", se înţelege o a doua noţiune esenţială de acţiune politică: UNITATE DE VEDERI, care trebuie să existe într-o formaţiune destinată să înfrunte atâtea obstacole. Prin aceasta, se pune accentul pe obligaţia, pentru membrii săi, de a evita orice discuţie inutilă şi de a-şi regla părerile personale pe linia centrală de acţiune comună.

3. În sfârşit, ultima parte "unui singur om", confirmă obligaţia primordială a UNITĂŢII DE COMANDĂ. Orice ar spune apărătorii "comitetelor centrale", ai "birourilor conducătoare", ai "triumviratelor" sau ale altor formule multilaterale, numai o conducere unică poate lua decizii salvatoare, poate impune disciplina şi să determine supravieţuirea forţelor copleşite de desnădejde.

Puţini doctrinari şi gânditori politici au putut să exprime atâtea lucruri într-o frază atât de scurtă şi atât de simplu enunţată. Căci, aceste trei elemente: UNITATEA FORŢELOR _ UNITATE DE VEDERI – UNITATE DE COMANDĂ prevăzute în definiţia cuibului, constituie bazele Mişcării Legionare. Aceleaşi noţiuni se regăsesc la fiecare eşalon superior până în vârful piramidei, ca un corolar al existenţei, al luptei şi al voinţei legionare.

Pentru aceasta Corneliu Codreanu a interzis, încă de la început, existenţa sau formularea unor asemenea expresii care tind spre partidele burgheze. În stilul său concis şi simplu, el a precizat la finele definiţiei cuibului: "Cuibul nu are comitet. El are numai un şef care comandă".

Prin această frază succintă, el nu enunţă numai o interdicţie. El preciza un punct de doctrină şi o dogmă, care interesau întreaga viaţă şi întreaga organizare a mişcării: Zădărnicia, şi chiar şubrezenia, comitetelor şi a altor structuri de acest fel, la fel ca şi preeminenţa (superioritatea) şefului unic şi responsabil. Ceea ce nu vrea defel să spună că şeful unic al mişcării, sau şefii intermediari ai deferitelor corpuri sau formaţiuni locale, sunt satrapi, dictatori, care nu ţin seamă de nimic şi nu au pe nimeni în jurul lor pentru a le împărţi sarcinile. Există " consilii" şi "secretariate" asupra cărora cad responsabilitatea părerilor şi discuţiilor, cât şi sarcina activităţilor administrative.

La nivelul cuibului, exclusiv, nu există "consiliu" propriu-zis. Cu toate acestea, şeful de cuib consultă totdeauna, pentru problemele de o anumită importanţă, pe acei legionari ai săi care se arată mai activi sau care, prin calităţile lor, promit să devină ei înşişi şefi de cuib.

Din punct de vedere administrativ, cuibul are şi un secretar, un casier, un curier. Dar principiul şefului unic rămâne totdeauna valabil căci deciziile şi responsabilitatea revin şefului de cuib ca şi şefului orcărei unităţi superioare. Şeful suprem al Mişcării, el însuşi nu ia decât rar decizii personale. Are şi el Secretariatul său, Consiliul său intim, Consiliul Gradelor Superioare şi Senatul Legionar pe care trebuie să le consulte de fiecare dată când conjuncturile speciale o cer. Dar, a consulta este o treabă şi a decide cu toată responsabilitatea este o alta.

Şeful legionar, al oricărui eşalon, este obligat să se adreseze colaboratorilor săi; trebuie să ţină seama de ceea ce au zis sau au expus ei; totuşi, decizia sa rămâne exclusiv personală pentru că el este răspunzător de acţiunea sau de poziţia luată. Părerile emise lămuresc situaţia şi pot determina decizia şefului. Cu toate acestea ele nu sunt obligatorii, şeful putând să le modifice sau să nu ţină seama de ele, potrivit liniei de acţiune a momentului politic. Cea mai nepotrivită atitudine a legionarilor consultaţi ar fi să fie nemulţumiţi sau să se simtă ofensaţi de aceasta.

Pe de altă parte, dacă cuibul ar fi avut drept scop numai lupta, aceasta s-ar fi aflat în enunţul lapidar al definiţiei. Dar această unitate, sau mai degrabă misiunea acestei unităţi, este mult mai complexă decât pare la prima vedere. Cuibul este, în acelaşi timp, unitate de luptă, de formare spirituală, de educaţie civică şi de rugăciune, Omul care face parte din el nu se poate sustrage influenţei permanente a acestor faţete, fără să dăuneze propriei sale formări intime şi să reducă şansele de a deveni un legionar adevărat.

Aceste diferite faţete constituie un tot care se numeşte Univers legionar, în mijlocul căruia cuibul este elementul de sinteză şi de experienţă permanentă pentru membrii săi. În cuib şi prin intermediul cuibului au loc transformările spirituale şi mutaţiile structurale ale legionarilor, căci acolo se află admosfera propice a acestor schimbări.

Cuibul, după cum vrea să sugereze chiar numele, este un loc de fraternizare, de înţelegere reciprocă şi de armonie. În cercul său, omul află căldura umană care îi lipseşte în lumea noastră şi care nu se întâlneşte în celula rece a comunismului şi nici în comitetele sinuoase ale burgheziei. El află acolo sfaturi salvatoare, o educaţie elevată, o speranţă pentru aspiraţiile sale, un scop în viaţă. Înainte de a deveni un element de luptă şi de sacrificiu, el învaţă să fie un om conştient de responsabilităţile sale în viaţă şi în societate. El pierde tendinţa spre egoism şi năravul urii, pentru a adopta un comportament nou, mai moral, mai cinstit, mai senin. Viaţa în cuib, cu disciplina ei şi legile sale, pune omul în faţa puternicului factor de alegere voluntară, conştient şi gândit care deschide omului calea transformării sale intime.

Cuibul este deci, nu numai o unitate de luptă, dar mai ales tiparul în care fermentează şi prinde formă concretă o nouă mentalitate şi un om nou. Pentru aceasta este dificil să enunţăm o definiţie completă a cuibului. El cuprinde transformarea deplină a individului în sens politic, spiritual şi uman, prin aplicarea absolută a câtorva legi de bază. Cuibul este centrul unei activităţi cu totul specială de prospectare, de verificare şi de educare a celor care vor să devină legionari. El realizează selectarea caracterelor şi mobilizează valorile spirituale. Se poate deci afirma că este vorba de un organism politico-educativ cum nu mai există în nici o altă formaţiune politică.

Din cele relatate, se detaşează mai multe caracteristici de o importanţă incontestabilă în ambianţa lumii actuale. Graţie acestui element original: Cuibul, Mişcarea Legionară a putut să treacă peste etape dificile, zdrobitoare, şi, cu toate obstacolele, să supravieţuiască. Căci, această micro-unitate uşurează şi garantează:

1. Punerea în acţiune a unor metode unificate de propagandă, de luptă, de educare.

2. Concentrarea forţelor şi resurselor la momentul voit.

3. Formarea cadrelor administrative şi conducătoare ale mişcării.

4. Coeziunea strânsă între membrii cuibului.

5. Verificarea continuă a celor afiliaţi.

6. Funcţionarea mişcării în timpul perioadelor de teroare sau de scoatere în afara legii.

7. Formarea unui om nou.

Este limpede că o unitate politică de bază, capabilă să dea asemenea servicii în timp şi în spaţiu, constituie o armă redutabilă, iar formaţiunea politică care o foloseşte îşi are viitorul asigurat.

(Traducere din limba franceză de Eugen Bălaşa după Ediţiile Carpaţi, Madrid 1973).

dr. FAUST BRĂDESCU

(va urma)

(1) Corneliu Zelea Codreanu: „Cărticica Şefului de Cuib"; pagina 5, col. Omul Nou.

IONEL MOŢA – Prezent!
VASILE MARIN – Prezent!

Auzit-am că în depărtare,
Peste văi şi munţi şi mare,
Din Spania pleacă un soare
Al necredinţei rea care răsare

Pretutindeni –ai alungată,
Ca de zmei e zvânturată,
Sfânta Cruce a lui Hristos
Şi contra ei luptă spătos

Bolşevismul nemilos
Şi-acel neam necredincios...

Pentru a crucii apărare
S-au dus în depărtare
Şapte credincioşi legionari,
Toţi şapte în credinţă tari,

Ştiind că luptă ca mari eroi.
Sfinţitu-s-au dintre ei doi:
Ionel Moţa, Vasile Marin -
Români de falnic neam latin

S-au dus amândoi
S-au dus dintre noi...

Doresc un astfel de Dumnezeu dar
Şi oricărui alt legionar,
O moarte eroică măcar
Pentru neam, Patrie şi Sfântul lui
Hristos Altar,

Ionel Moţa – Prezent!
Vasile Marin – Prezent!

● Notă:Scrisă de un elev din Frăţia de Cruce "Gheacu Petre" de la Liceul Institutului Român din Sofia (Bulgaria), 13 ianuarie 1937. Comunicată de *Sterie Paris*, legionar aromân, ziarist la *Demândarea* (1998, 13 / 01. 1998 . cu ocazia comemorării morţii Moţa-Marin la Aşezămintele Brătianu).

LEGIUNEA LA 71 DE ANI

●*„«Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul), ora zece seara, se înfiinţează: «LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL», sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli.*

Fixez ca şef al gărzii de la Icoană pe Radu Mironovici»

Corneliu Zelea Codreanu

Această primă şedinţă a durat un minut, adică atât cât am citit ordinul de mai sus, după care cei prezenţi s-au retras, rămânând ca să cugete dacă se simt destul de hotărâţi, şi tari sufleteşte, pentru a păşi într-o asemenea organizaţie unde nu era niciun program, singurul program fiind viaţa mea de lupte de până atunci şi a camarazilor mei de închisoare...

● De aceea doresc ca să atrag atenţiunea tuturor legionarilor şi în special celor mai noi, pentru ca ei dintr-o neînţelegere, să nu devieze de la linia mişcării. Am observat în multe cazuri că imediat ce un legionar a căpătat un grad, se pironeşte cu toată fiinţa lui în «autoritate», rupându-se de tot ceea ce îl lega de camarazi până atunci şi simţindu-se obligat să se «impună», făcând uz de autoritarism.

Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii şi nici pe acela al libertăţii. Ea îşi are temeliile înfipte în *principiul dragostei (s. r.).* În el îşi au rădăcinile, atât autoritatea, cât şi libertatea.

Dragostea e împăcarea între cele două principii: autoritate şi libertate. Dragostea se află la mijloc, între ele şi deasupra lor, cuprinzându-le pe amândouă în tot ce au ele mai bun şi înlăturând conflictele dintre ele.

Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict.

Dragostea aplicată însemnează pace în suflete, în societate şi în lume.

Pacea nu mai apare ca o biată expresie a unui *echilibru mecanic* şi rece între cele două principii: *autoritate şi libertate,* condamnate la veşnică războire, adică la imposibilitate de echilibru...

Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume...

● *De aici porneşte mişcarea noastră.* Nu ştiu cum să vă îndemn mai mult ca să cultivaţi dragostea şi cei ce condamnaţi şi cei ce staţi sub comandă. Ea vă va da posibilităţi nebănuite şi nesfârşite de rezolvare a tuturor problemelor grele care vi se vor ivi. ***Acolo unde nu este dragoste, nu este viaţă legionară*** (s. r.)...

Dragostea nu desfiinţează *obligaţia de a fi disciplinat,* după cum nu desfiinţează *obligaţia de a munci* sau pe aceea de a fi ordonat...

● Cuibul este o mică familie legionară având la bază dragostea.

În «Cărticica Şefului de Cuib», i-am fixat acestei familii 6 legi, după care trebuie să se conducă. (Nu se conduce deci după voinţa, bunul plac al şefului; aceasta ar fi dictatură. Ci după legi).

1. – **Legea disciplinei**: Fii disciplinat, legionar, căci numai aşa vei învinge. Urmează-ţi şeful şi la bine şi la greu.

2. - **Legea muncii**: Munceşte, munceşte în fiecare zi. Munceşte cu drag. Răsplata muncii să-ţi fie, nu câştigul, ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea Legiunii şi înflorirea României.

3.- **Legea tăcerii**: Vorbeşte puţin. Vorbeşte ce trebuie. Vorbeşte când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuieşte. Lasă-i pe alţii să vorbească.

4.-**Legea educaţiei**: Trebuie să devii *altul.* Un erou. În cuib, fă-ţi toată şcoala. Cunoaşte bine Legiunea.

5.-**Legea ajutorului reciproc**: Ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.

6.-**Legea onoarei**: Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă şi nu fii niciodată mişel. Lasă pentru alţii căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine că cazi luptând pe drumul onoarei...

(urmare în pagina 4)

(urmare din pagina 3)

• Lăsaţi loc liber sufletului. Lăsaţi-i un loc în cadrul şedinţei. Procedaţi cu căldură. Daţi posibilitatea să-şi descarce fiecare sufletul, greutăţile, necazurile, pe care viaţa i le-a pus în spate. Să-şi împărtăşească bucuriile. Să fie cuibul vostru un loc de mângâiere şi de împărtăşire de bucurii. O şedinţă atunci a fost bună, când omul se întoarce descărcat de poverile sufletului şi încărcat de credinţă în neamul său...

• TABĂRA: ... Am creat până acum: omul de credinţă, omul viteaz, omul de jertfă. Acum ne trebuieşte: omul corect.

Corect din toate punctele de vedere: în raport cu el, în raport cu lumea din afară (ţinută, atitudine, bună credinţă, respect, etc.) în raport cu organizaţia, în raport cu camarazii, în raport cu ţara sa, în raport cu Dumnezeu.

Există în lume: om şiret, om pezevenghiu, om secătură, om şmecher, om canalie.

Ardeţi în focul cel mai mistuitor amintirea acestor oameni.

Un legionar nu poate fi aşa. El trebuie să poarte pecetea: om corect.

În aşa fel să se poarte legionarii încât să apară o formulă publică: Este corect ca un legionar...

• COMERŢUL LEGIONAR – Pentru prima dată legionarismul păşeşte, peste câteva zile, pe *drumul comerţului.*

Sub protecţia patronului creştin al zilei în care am gândit şi al *Sfintei Cruci,* am pornit cu mare credinţă, care creşte mereu, că noi legionarii vom deschide cale către comerţ, poporului român...

PENTRU ÎNFIINŢAREA «BATALIONULUI LEGIONAR AL COMERŢULUI»... În zilele de 13 şi 14 septembrie (Sf. Corneliu Sutaşul şi Ziua Crucii) mişcarea noastră sărbătoreşte, în fiecare an, Comerţul legionar...

Acuma suntem în ajunul unei mari ofensive pe câmpul pierdut de români al comerţului. De aceea simţim nevoia organizării unui nou Corp.

Acela ia fiinţă astăzi 13 Septembrie şi va purta numele: *«Batalionul Comerţului Legionar»...*

În el vor intra cele mai de elită elemente, din punct de vedere al corectitudinii, capacităţii şi devotamentului...

Lupta noastră este istorică. Ea va fi înscrisă în Cartea Neamului, pentru că vom merge, cu cea mai mare siguranţă, din biruinţă în biruinţă, înfrângând rezistenţele şi vrădmăşii şi spărgând zidurile mentalităţii defensive şi descurajatoare, de azi şi de ieri...

•CUVINTE CĂTRE PUBLICUL RESTAURANTULUI LEGIONAR

Urmărim:

1.– Să facem şcoală economică tineretului şi în direcţia aceasta.

2.- Să venim în ajutorul camarazilor care vor să ia o masă ieftină, sănătoasă şi curată.

3.- Să realizăm un beneficiu pentru a aduce mişcarea mai departe.

4.- Să realizăm în interiorul acestui restaurant *armonia socială legionară* (s. r.).

Aici toată lumea trebuie să fie cu obraz, cu eleganţă sufletească şi cu bunăcuviinţă.

În sfârşit mai rog pe toată lumea: Fiţi corecţi. Nu căutaţi să plecaţi de la mese fără a plăti. Nu pentru că mă vei fura cu 20 de lei, ci pentru că mi-e ruşine de neamul meu...

*

• SPIRITUL DE JERTFĂ - Înfrângerea interesului personal. Aceasta este o altă virtute fundamentală a legionarului. Ea stă în opunere completă cu linia *politicianului,* al cărui singur motor de acţiune şi luptă este numai: *interesul personal,* cu toate derivatele lui degenerate (pofte de îmbogăţire, lux, desfrâu sau trufie)...

Priviţi în ochi pe cel ce vine şi dacă în ochii lui veţi simţi că scânteiază vreun mic interes personal (fie material, fie ambiţie, fie patimă, turfie), să ştiţi că acela nu poate deveni legionar...

Pentru că Legiunea nu este numai un sistem logic, o înlănţuire de argumente, ci o «trăire»...

Legiunea este în contra acelora care după victorii, caută să se urce cât mai sus pe riscurile şi pe jertfele altora.

Legiunea este şi în contra acelora care deşi luptă, sunt mânaţi de un mobil sufletesc inferior: *«Pofta de câştig, posibilitatea unui beneficiu, crearea unei situaţii»...*

Aceştia câştigând victoria încep să o mănânce.

• (Sărbătorile Legiunii) – Legionar,

Nu vei sărbători această zi de 24 iunie 1937 nici în cântec, nici cu şampanie, nici cu banchete, nici cu serbări – cunoscutele serbări comemorative – şi nici cu discursuri mari, umflate şi goale.

De vei fi profesor universitar sau muncitor cu braţele, de vei fi preot sau învăţător de sat, de vei fi comerciant sau meseriaş, de vei fi ţăran cu plugul în bătătură sau cioban la turma de oi, de vei fi tată sau soţ, iar tu, mamă sau soţie, *fă-ţi datoria* în ziua aceasta către ai tăi şi către neam.

Fii corect; Fii drept; Fii curat; Fii voios, aşa cum ai dori tu să fie şi să-şi facă datoria fiecare Român, în Patria sa legionară...

• (DEMNITATE): Nu suntem laşii care să fugim de jertfa cuvenită unei alte Românii.

Dar, iarăşi vă atrag atenţiunea, că eu am făcut acestor tineri *şcoala sentimentului demnităţii omeneşti, şcoala onoarei.*

Noi ştim să murim, cum vă vom dovedi. Putem fi închişi. Ne pot putrezi oasele în fundul închisorilor. Putem fi împuşcaţi, dar nu putem fi pălmuiţi, nu putem fi înjuraţi şi nu putem fi legaţi cu mâinile la spate.

Noi nu ne aducem aminte ca neamul nostru - în trista dar mândra noastră istorie românească - să fi primit vreodată a fi dezonorat.

Sunt pline câmpurile noastre de morţi, dar nu de laşi.

Azi suntem oameni liberi, cu conştiinţa clară a drepturilor noastre. Sclavi nu suntem şi nici n-am fost (s. r.).

Moartea o primim, dar umilinţa nu (s. r.)...

• (SCOPUL LEGIUNII) ... noi nu lucrăm pe plan prezent. Lucrăm pe planul de viitor. *N-am cerut şi nu cerem guvernul.* Mai mult: nici nu ne interesează cine vine la guvern. Ne este absolut indiferent. Pe noi ne interesează România de mâine, luând, se înţelege, parte într-o anumită proporţie – pentru şcoala noastră - la toate activităţile prezentului: parlament, ziaristică, ştiinţă, artă, etc.... Acest adevăr înlătură şi minciuna, ce ni se pune obişnuit în sarcină în asemenea ocazie, că am urmări o lovitură de stat. Lovitura de stat presupune voinţa de-a guverna acum.

De altfel noi n-am fost împiedicaţi de la exercitarea vreunei încercări de violenţă sau de ilegalitate ci din contra *am fost împiedicaţi prin violenţă de-a întrebuinţa calea legală...*

• (BIRUINŢA) – Niciodată Mişcarea Legionară, pentru a birui nu va recurge la «IDEEA DE COMPLOT» sau «LOVITURĂ DE STAT».

Consider aceasta ca o prostie.

Mişcarea Legionară nu poate birui decât odată cu *desăvârşirea unui proces interior de conştiinţă a Naţiunii Române.* Când acest proces va cuprinde pe majoritatea Românilor, şi se va desăvârşi, biruinţa va veni atunci automat, fără comploturi şi fără lovituri de stat.

Biruinţa pe care noi o aşteptăm în modul acesta, este atât de mare, atât de luminoasă, încât niciodată nu vom admite ca ea să fie înlocuită cu o biruinţă ieftină şi trecătoare, născută din complot sau lovitură de stat...

• (CĂMAŞA VERDE): În sfârşit vă atrag atenţia asupra: *abuzului de cămăşi verzi.* În fiecare colţ de stradă întâlneşti cămaşa verde pe câte un trup care nu-i face totdeauna cinste, sau în poziţii neserioase, sau în localuri nedemne (crâşme, cafenele, cluburi). Orice pezevenghiu se înscrie în Gardă printr-un şef de cuib şi a doua zi e cu cămaşa verde la colţul străzii sau la crâşmă. Domnilor şefi de judeţe, nu vi-e scârbă când vedeţi aceste lucruri? Atenţie! Cămăşile verzi sunt odăjdiile noastre. Să se poarte numai în zile de sărbătoare şi în anume situaţii şi locuri. Interziceţi purtarea zilnică a acestei cămăşi. Altfel mergem la batjocorirea ei.

• (DESPRE ŞEF): Un şef care nu poate stabili armonia în organizaţia sa, trebuie să ceară de urgenţă concediu, în care timp nu se va amesteca sub nici o formă în conducere.

Se ştie că cea mai mare problemă legionară este problema unităţii deci a armoniei depline. Cel mai bun şef este acela care poate să dea organizaţiei armonie şi unitate. Dacă un şef nu poate, se va retrage...

• (DESPRE LAŞITATE): Mi-e scârbă de laşitate!...

Legionarul iscăleşte ceea ce crede, a iscălit şi va iscăli în vecii vecilor.

El înţelege să-şi asume întreaga răspundere a faptelor şi credinţelor lui, şi scuipă în ochi pe laşii oricare ar fi, care se ascund în dosul anonimatului"...

CORNELIU ZELEA CODREANU

(va urma)

PERSONALITĂTI LEGIONARE

EMIL CIORAN (1911 – 1995)

Filosof şi eseist de reputaţie universală, autor al unei opere de excepţie în limba română şi franceză.

S-a născut în comuna Răşinari din judeţul Sibiu, unde tatăl său era preot protopop.

Studiile secundare le face la Sibiu, la liceul "Gh. Lazăr". Urmează cursurile Facultăţii de Litere şi Filosofie din Bucureşti (1928-1932), încheiate cu o teză despre H. Bergson. Elev al lui Nae Ionescu, din generaţia strălucită care a cuprins pe Mircea Eliade, Constantin Noica, Dinu Amzăr, Vasile Băncilă, Ernest Bernea,. Mihail Polihroniade.

După o bursă de studii în Germania (1933-1935) este profesor de filosofie la un liceu din Braşov, slujbă pe care o părăseşte după un an.

Sub influenţa contactelor cu Mişcarea Legionară scrie "Schimbarea la faţă a României", editura Vremea (1935), considerată un fel de "cuvântare către naţiunea română", în care scrie:

"... un popor devine o naţiune numai când ia un contur original şi îşi impune valorile lui particulare ca valori universale".

Din anul 1937, când obţine o bursă a statului francez pentru doctorat (şedere prelungită până în 1938), se stabileşte la Paris.

De la Paris, în decembrie 1937, Cioran îi scrie lui Mircea Eliade, la Bucureşti, următoarele: "... mai mult decât oricând sunt convins că revoluţia legionară e ultima şansă a României..."

În România a colaborat la Gândirea, Vremea, Calendarul, Floarea de Foc, Revista de filosofie, Convorbiri literare ş. a.

Andrei Justin Hossu scrie: ... Mândria lui Cioran era o scrisoare primită de la Codreanu, Căpitanul Legiunii, care i-a scris atât: "Domnule Cioran, cum puteţi dv. să criticaţi poporul român în strălucita dv. carte (Schimbarea la faţă a României), când poporul român a născut o personalitate ca dv.?" Grozavă scrisoarea lui Codreanu, nu? Era atât de fericit Emil, încât mergea zilnic prin toate cafenelele literare bucureştene şi arăta scrisoarea lui Codreanu, lăudându-se că îl aprecia absolut pe Căpitan(septembrie 1995 – La moartea lui Cioran, în "Cuvântul Românesc").

În conferinţa ţinută la radio Bucureşti, la 27 noiembrie 1940, pe tema "Profilul interior al Căpitanului" avea să spună, între altele: "Înainte de Corneliu Codreanu, România era o Sahară populată. Cei aflaţi între cer şi pământ n-aveau nici un conţinut, decât aşteptarea. Cineva trebuia să vină..."

"...în noi gemea viitorul, în unul clocotea. Şi el a rupt tăcerea blândă a existenţei noastre şi ne-a obligat să fim..."

"...Corneliu Codreanu n-a pus problema României imediate, a României moderne şi contemporane. Era mult prea puţin. El a pus problema în termeni ultimi, în totalitatea devenirii naţionale. El n-a vrut să îndrepte mizeria aproximativă a condiţiei noastre, ci să introducă absolutul în respiraţia zilnică a României..."

"... Căpitanul a dat românului un rost. Înainte de el, românul era numai român, adică un material uman alcătuit din ţipiri şi umilinţi. Legionarul este un român cu substanţă..."

"...Acel ce a dat ţării altă direcţie şi altă structură, unea în sine pasiunea elementară cu detaşarea spiritului. Soluţiile lui sunt valabile în imediat şi în veşnicie. Istoria nu cunoaşte un vizionar cu un spirit mai practic şi atâta pricepere în lume, sprijinită pe un suflet de sfânt. Tot aşa, eu nu cunoaşte o a doua mişcare în care problema mântuirii să meargă mână în mână cu gospodăria..."

"... Credinţa unui om a dat naştere unei lumi ce lasă în urmă tragedia antică şi pe Shakespeare. Şi aceasta în Balcani! Pe un plan absolut, dacă ar trebui să aleg între România şi Căpitan, n-aş fi ezitat o clipă. După moartea lui ne-am simţit fiecare mai singuri. Cu excepţia lui Iisus, nici un mort n-a fost mai prezent între cei vii ..."

"De aici încolo Ţara va fi condusă de un mort" - îmi spunea un prieten pe malurile Senei. Acest mort a răspândit un parfum de veşnicie peste pleava noastră umană şi a readus cerul deasupra României".

În 1947 începe să scrie în limba franceză. Publică 5 cărţi în ţară şi mai bine de 10 în Franţa, toate la editura Gallimard. Cartea de debut obţine premiul Comitetului pentru premierea scriitorilor tineri needitaţi. Pentru "Manualul de descompunere" (1949) obţine în 1950 premiul Rivaral.

În Occident va evolua adâncind accente negative ale personalităţii sale, în lucrări care-l vor face celebru.

Moare la Paris în 1995, cu bucuria revoluţiei din 1989, aşa cum a recunoscut-o în public. Aceasta demonstrează că, în lunga-i însingurare, dragostea lui pentru ţară nu l-a părăsit.

DUMITRU COROAMĂ

- GENERAL -

S-a născut în comuna Ceahlău de pe valea Bistriţei, într-o familie de ţărani. Urmează Şcoala militară şi devine ofiţer.

Este mobilizat în 1916 şi ia parte, ca tânăr ofiţer, la luptele de la Mărăşeşti. Se distinge în lupte şi este decorat cu ordinul Mihai Viteazul clasa I. Alături de el a participat la operaţiuni şi tânăra lui soţie, care pierde un ochi.

Au locuit în oraşul Piatra Neamţ, unde posedau o casă situată în mijlocul unui părculeţ plantat cu flori şi arbuşti şi cu un aspect foarte decorativ.

Structura lui sufletească de autentic ţăran român de la poalele munţilor, educaţia militară, fizicul plăcut şi rara lui modestie impuneau respect şi admiraţie.

După primul război, avansează în grad ajungând, în anul 1940, ca general, să fie Comandantul Diviziei de Gardă Regală.

În noaptea de 5 spre 6 septembrie 1940, când regele Carol al II-lea, în situaţia disperată în care se afla, îi cere generalului Coroamă să-i apere tronul, răspunsul lui este: "Majestate, întregul popor cere abdicarea Majestăţii Voastre. Nu se va trage nici un glonţ în români, pentru a vă susţine. Singurul lucru bun ar fi salvarea Dinastiei prin abdicare şi transmiterea tronului principelui Mihai".

A fost lovitura de graţie care a determinat abdicarea regelui – călău.

*Generalul Coroamă era un **simpatizant al Mişcării Legionare.** Îl preţuia mult pe Corneliu Codreanu pe care-l cunoscuse de pe când era adolescent. În casa lui portretul Căpitanului era la loc de cinste. Atât el, cât şi soţia lui, Eugenia, se îngrijeau de activitatea **Frăţiilor de Cruce** din oraş şi ajutau, cu sfatul şi material, pe mulţi elevi şi eleve, care făceau parte din această organizaţie.*

Războiul, început în 1941, l-a găsit în funcţia de comandant al corpului de armată de la frontiera cu Rusia. Fusese îndepărtat din Bucureşti de Ion Antonescu, care îi cunoştea sentimentele prolegionare.

Nu a participat la războiul împotriva Rusiei Sovietice, aflându-se în dezacord cu Ion Antonescu. Coroamă susţinea războiul, cu toate forţele, până la Nistru, dincolo de care să participăm cu un corp expediţionar aflat integral în subsistenţa armatei germane. Aceste opinii nefiind acceptate, Coroamă îşi dă demisia din armată.

În mai 1948, odată cu masivele arestări de legionari, este adus la Bucureşti, anchetat şi condamnat. Deţinut mai întâi la Jilava, apoi transferat la Ocnele Mari (cu un lot de fruntaşi legionari – Alexandru Constant, Dumitrescu Borşa, Ion Victor Vojen, Petre Ţuţea).

A trecut prin toate ororile gulagului comunist şi, după 8 ani este eliberat.

Bolnav, complet paralizat, se stinge şi este înmormântat în cimitirul oraşului Piatra Neamţ. ***(M. R.)***

O REPLICĂ LA FALSURILE GROSOLANE ŞI INFAMIILE DIN MANUALUL PENTRU CLASA a XII-a „ISTORIA ROMÂNILOR 1821-1989"

(urmare din nr. trecut)

Domnilor autori ai acestui important manual de Istoria Românilor, nu aţi ştiut chiar nimic despre aceşti tineri asasinaţi mişeleşte pentru singura vină de a fi aderat – cu entuziasmul tinereţii – la un crez naţionalist? Sau i-aţi ignorat întrucât aceştia au avut alt statut social decât acela al lui I. Ghe. Duca?!

Consecvent cu sarcina asumată, la 9 decembrie 1933, în preziua alegerilor parlamentare, printr-un Jurnal al Consiliului de Miniştri semnat de Duca (Carol al II-lea a refuzat să-l semneze), este dizolvată Garda de Fier.

Dacă această dramă s-ar fi oprit aici, sfârşitul n-ar fi fost poate atât de tragic.

Dar Duca avea de îndeplinit o condiţie politică a bancherilor străini: lichidarea Gărzii de Fier.

Astfel că, după dizolvare, procedează la represiuni fără precedent: sediile Gărzii de Fier au fost călcate şi arhivele ridicate, mii de case de legionari de pe cuprinsul întregii ţări au fost percheziţionate şi legionarii arestaţi. Bilanţul acestor represiuni a fost tragic: 18.000 de legionari arestaţi, 16 legionari au fost omorâţi, 300 s-au îmbolnăvit în închisori.

Economistul Nicolae Constantinescu, arestat în plină campanie electorală a fost supus la închisoarea din Făgăraş unor suplicii de o ferocitate fără precedent, fapt care îl face să jure că, dacă va scăpa cu viaţă, se va răzbuna.

Au fost arestaţi toţi reprezentanţii de frunte ai Mişcării Legionare. Corneliu Zelea Codreanu dacă nu ar fi scăpat atunci de arestare ar fi avut (probabil) soarta pe care a avut-o patru ani mai târziu, în anul 1938. Lesne de presupus că aceleaşi forţe oculte au dorit asasinarea lui.

Jilava, sinistra închisoare destinată dezertorilor şi răufăcătorilor militari, devenise neîncăpătoare. Se găseau acolo internaţi toţi fruntaşii Mişcării Legionare, precum generalul Gheorghe Cantacuzino – Grănicerul, Ionel Moţa, Gheorghe Clime, Mircea Eliade, Vasile Marin, Vasile Cristescu şi mulţi alţi demni reprezentanţi ai elitei tineretului român. Nu fuseseră cruţaţi nici profesorii universitari Nae Ionescu, Nichifor Crainic şi Dragoş Protopopescu.

I. Ghe. Duca fusese avertizat, după comiterea crimelor din timpul campaniei electorale, inclusiv de generalul Cantacuzino, că se face răspunzător pentru acele fărădelegi. La toate scrisorile de avertizare, I. Ghe. Duca, conştient de gravitatea faptelor, pentru care era declarat răspunzător, tuturor colaboratorilor care încercau să-l îmbărbăteze cu proverbul "Câinele care latră nu muşcă", le răspunde: „Vă înşelaţi domnilor, aceasta se va termina cu sânge..." Din nefericire aşa a fost.

Trei legionari, printre care Nicolae Constantinescu menţionat mai sus, l-au împuşcat la 29 decembrie pe peronul gării Sinaia şi apoi s-au predat ca să răspundă pentru fapta lor. Era pentru prima dată când nişte atentatori se predau asumându-şi fapta, dispuşi să răspundă în faţa justiţiei.

Completului de judecată i-au declarat că au acţionat din proprie iniţiativă, fapt pentru care toţi cei implicaţi în procesul Mişcării Legionare, inclusiv Corneliu Zelea Codreanu, care s-a prezentat la proces, au fost absolviţi de orice răspundere şi achitaţi.

3. CAZUL MIHAIL STELESCU

Mihail Stelescu a fost unul dintre colaboratorii căruia Corneliu Zelea Codreanu i-a acordat o deosebită atenţie.

Cu ocazia alegerilor generale de la 10 decembrie 1932, când Garda de Fier a obţinut 70.000 de voturi şi cinci locuri în Parlament, Mihail Stelescu a fost unul dintre deputaţi, la vârsta de 25 de ani.

Era dotat cu talent oratoric, dar şi deosebit de orgolios.

Mai târziu, căsătorindu-se cu o tânără din protipendada burgheziei bucureştene, Stelescu a căzut în mrejele unor adversari ai Mişcării Legionare, care, cultivându-i orgoliul, i-au sugerat că el ar trebui să fie în locul lui Corneliu Zelea Codreanu. Bineînţeles, nu putea ajunge decât făcând să dispară făuritorul şi conducătorul de necontestat, Corneliu Zelea Codreanu.

F.C. B.-V.

(va urma)

ANUNŢ: Fundaţia Culturală Buna Vestire inaugurează, odată cu 1. 06. '98, Serile culturale ale Bunei Vestiri. Ele se vor desfăşura - întodeauna - în ultima zi de luni a fiecărei luni, la orele 17 ^{00}, la sediul (deocamdată) din str. Gazelei nr.12 (în curtea Primăriei Sect. 4). Excepţie vor face lunile de vară (iulie şi august). Serile sunt şi vor fi conduse de domnii Doru Mihail (preşedintele F.C.B.-V.) şi George Ursa (secretar general al F. C. B.-V.). Scopul acestor seri este de ordin instructiv educativ. Naţionalist. Serile culturale au debutat cu „Eminescu – doctrinar al naţionalismului". *El este cel care a pus temelie naţionalismului activ, militant, constructiv. Au vorbit despre Eminescu domnii: Doru Mihail şi George Ursa. Tema următoare se va desfăşura luni, 29.06. 1998, la orele 17^{00}, în acelaşi loc. Titlul:* „Corneliu Zelea Codreanu, Legiunea: 71 ani de la fondare". *Invităm pe toţi cei interesaţi.*

F. C. B.-V.

Recomandări bibliografice:

Mihai Eminescu: Opera Politică (vol. IX – XIII);
Corneliu Zelea Codreanu: Pentru Legionari;
Cărticica Şefului de Cuib;
Însemnări de la Jilava;
Vasile Marin: Crez de generaţie;
C-tin Rădulescu–Motru: Românismul ...
Anastase Hâciu: Evreii din Ţările Româneşti.
Reviste: *F. C. B.-V.;*
Dacoromânia;
Permanenţe;
Curierul Informativ al Partidului PENTRU PATRIE;
Puncte Cardinale;
Gazeta de Vest.

REDACŢIA

Fondator: Simion GHINEA VRANCEA
Secretar general de redacţie: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Radu MOLDOVAN
Administraţia (tl.: 610 46 71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţă: "F C B - V"–C. P. 8-27, Bucureşti
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".
Str. Luduş nr. 32, sector 1, Bucureşti; telefon: 6.38.30.16

I.S.S.N.: 1453 - 5602